TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. kovo 19 d.*

Byloje C-275/07

dėl 2007 m. birželio 8 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama G. Wilms, M. Velardo ir D. Recchia, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Italijos Respubliką, atstovaujamą I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* G. Albenzio,

atsakovę,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai M. Ilešič, A. Borg Barthet (pranešėjas), E. Levits ir J.-J. Kasel,

generalinė advokatė V. Trstenjak,
posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. balandžio 17 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2008 m. birželio 11 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad:

— atsisakiusi sumokėti Komisijai iš viso 847,06 EUR palūkanų už per vėlai į apskaitą įtrauktus muitus ir atsisakiusi suderinti nacionalines nuostatas su Bendrijos teisės

aktais dėl bendrąja garantija užtikrintų ir neužginčytų muitinės operacijų, susijusių su Bendrijos tranzito procedūra, apskaitos bei

— atsisakiusi sumokėti Komisijai iš viso 3322 EUR palūkanų už Bendrijos teisės aktuose nustatytų terminų į A sąskaitą įskaityti muitus nesilaikymą tranzito operacijų srityje pagal 1975 m. lapkričio 14 d. Ženevoje (Šveicarija) pasirašytą Muitinės konvenciją dėl tarptautinio krovinių gabenimo su TIR knygelėmis (TIR konvencija) (OL L 252, 1978, p. 2; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 1 t., p. 209)

Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamentą (EEB, Euratomas) Nr. 1552/89, įgyvendinantį Sprendimą 88/376/EEB, Euratomas dėl Bendrijos nuosavų išteklių sistemos (OL L 155, p. 1), konkrečiai pagal jo 6 straipsnio 2 dalies a punktą, nuo 2000 m. gegužės 31 d. pakeistą 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamentu (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinančiu Sprendimą 94/728/EB, Euratomas dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 130, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 169), konkrečiai jo 6 straipsnio 3 dalies a punktu.

Teisinis pagrindas

TIR konvencija

2 Italijos Respublika, kaip ir Europos Bendrija, kuri patvirtino minėtą konvenciją 1978 m. liepos 25 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2112/78 (OL L 252, p. 1; 2004 m. specialusis

leidimas lietuvių k. 2 sk., 1 t., p. 208), yra TIR konvencijos šalis. Minėta konvencija Bendrijoje įsigaliojo 1983 m. birželio 20 dieną (OL L 31, p. 13).

3 TIR konvencijoje, be kita ko, numatyta, kad už krovinius, vežamus pagal šioje konvencijoje įtvirtintą TIR procedūrą, nereikalaujama mokėti importo ir eksporto muitų ir mokesčių arba pateikti užstato tarpinėse muitinės įstaigose.

4 Norint taikyti šias lengvatas, TIR konvencija reikalaujama, kad kroviniai būtų gabenami naudojant bendrą dokumentą, t. y. TIR knygelę, kuri skirta operacijos teisėtumui kontroliuoti. Šia konvencija taip pat reikalaujama, kad transporto operacijos būtų atliekamos garantuojant Susitariančiųjų Šalių pagal 6 straipsnio nuostatas patvirtintoms asociacijoms.

5 TIR knygelę sudaro lapų komplektai iš lapų Nr. 1 ir lapų Nr. 2 su atitinkamomis šaknelėmis ir ant jų surašyta visa būtina informacija. Viena lapų pora naudojama vienai kertamai teritorijai. Transporto operacijos pradžioje šaknelė Nr. 1 pateikiama išvykimo muitinės įstaigai; formalumai užbaigiami, kai iš toje pačioje muitinės teritorijoje esančios išvykimo muitinės įstaigos sugrįžta šaknelė Nr. 2. Ši procedūra kartojama kiekvienai kertamai teritorijai naudojant vis kitą porą atplėšiamųjų lapų, esančių toje pačioje knygelėje. TIR konvencijos taikymo tikslais Bendrija sudaro vieną bendrą muitų teritoriją.

6 TIR konvencijos 8 straipsnyje nustatyta:

„1. Garantuojanti asociacija įsipareigoja sumokėti importo ir eksporto muitus bei mokesčius, taip pat palūkanas, kurios priskaičiuojamos pagal šalies, kurioje buvo

nustatytas su TIR operacija susijęs pažeidimas, muitinės įstatymus ir kitus teisės aktus. Garantuojanti asociacija ir asmenys, kurie turi sumokėti pirmiau minėtas sumas, už jų sumokėjimą atsako solidariai.

2. Jeigu Susitariančiosios Šalies įstatymuose ir kituose teisės aktuose importo ir eksporto muitų bei mokesčių mokėjimas, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalyje, nenumatytas, garantuojanti asociacija įsipareigoja tomis pačiomis sąlygomis sumokėti sumą, lygią importo ir eksporto muitų bei mokesčių sumai, įskaitant galimas palūkanas.

<…>

7. Kai šio straipsnio 1 ir 2 dalyse minimos sumos tampa mokėtinos, kompetentingos institucijos, prieš pateikdamos reikalavimą garantuojančiai asociacijai, pirmiausia reikalauja, jei įmanoma, kad jas sumokėtų tiesiogiai už jų mokėjimą atsakingas asmuo ar asmenys.“ (Pataisytas vertimas)

7 Pagal TIR konvencijos 11 straipsnį:

„1. Jeigu TIR knygelė nebuvo įforminta arba buvo įforminta su išlygomis, kompetentingos institucijos neturi teisės reikalauti, kad garantuojanti asociacija sumokėtų 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse minimas sumas, jeigu per metus nuo TIR knygelės priėmimo šioje muitinėje dienos jos raštu nepranešė garantuojančiai asociacijai, kad TIR knygelė nebuvo įforminta arba buvo įforminta su išlygomis. Ši nuostata taikoma ir tada, kai įforminimo patvirtinimas buvo gautas netinkamu arba apgaulės būdu, tokiu atveju nustatant dvejų metų terminą.

2. Reikalavimas sumokėti 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytas sumas garantuojančiai asociacijai gali būti pateikiamas ne anksčiau kaip po trijų mėnesių nuo tos dienos, kai šiai asociacijai pranešama, kad TIR knygelė nebuvo įforminta, buvo įforminta su išlygomis arba kad įforminimo patvirtinimas buvo gautas netinkamu ar apgaulės būdu, ir ne vėliau kaip per dvejus metus nuo tos dienos. Tačiau tais atvejais, kurie per pirmiau minėtą dvejų metų laikotarpį tampa teisminio nagrinėjimo objektais, mokėjimo reikalavimai pateikiami per vienerius metus nuo tos dienos, nuo kurios pradedami vykdyti teismo sprendimai.

3. Reikalaujamą sumą garantuojančios asociacijos privalo sumokėti per tris mėnesius nuo tos dienos, kai buvo gautas reikalavimas sumokėti. Sumokėtos sumos asociacijai grąžinamos, jei per dvejus metus nuo tos dienos, kai buvo pateiktas reikalavimas, pateikiami muitinei priimtini įrodymai, kad atitinkama transporto operacija buvo atlikta be pažeidimų.“

Bendrijos teisės aktai muitų srityje

Reglamentas (EEB) Nr. 2913/92

8 Pagal 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 2 sk., 4 t., p. 307, toliau – Muitinės kodeksas), 92 straipsnį:

„Išorinio tranzito procedūra baigiama, kai prekės ir atitinkami dokumentai pateikiami paskirties muitinės įstaigai, vadovaujantis atlikimo tvarką reglamentuojančiomis nuostatomis.“

9 Pagal Muitinės kodekso 204 straipsnį:

„1. Importo skola muitinei atsiranda:

a) neįvykdžius bent vienos iš prievolių, susijusių su importo muitais apmokestinamų prekių laikinuoju saugojimu arba su joms įformintos muitinės procedūros taikymu, arba

b) nesilaikant reikalavimų, kurių privaloma laikytis įforminant prekėms atitinkamą procedūrą arba taikant joms sumažintą arba nulinę importo muito normą dėl prekių galutinio vartojimo,

203 straipsnyje nenurodytais atvejais, išskyrus, kai nustatyta, kad minėti pažeidimai neturi esminės įtakos tinkamam laikinojo prekių saugojimo arba atitinkamos muitinės procedūros taikymui.

2. Skola muitinei atsiranda arba tuo momentu, kai nustojama vykdyti prievolę, kurios nevykdymas sąlygoja skolos muitinei atsiradimą, arba tuo momentu, kai prekėms įforminama atitinkama muitinės procedūra, jeigu po to nustatoma, kad faktiškai nebuvo laikytasi reikalavimų, kurių privaloma laikytis įforminant prekėms tokią procedūrą arba taikant joms sumažintą arba nulinę importo muito normą dėl prekių galutinio vartojimo.

3. Skolininku laikomas asmuo, kuris esamomis aplinkybėmis turi vykdyti prievoles, susijusias su importo muitais apmokestinamų prekių laikinuoju saugojimu arba su joms įformintos muitinės procedūros taikymu, arba asmuo, kuris turi laikytis reikalavimų, kurių privaloma laikytis įforminant prekėms atitinkamą procedūrą.“

10 Muitinės kodekso 217 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Kiekvieną importo muito arba eksporto muito sumą, sudarančią skolą muitinei (toliau – „muito suma“), muitinė apskaičiuoja tuojau pat, kai gauna reikiamus duomenis, ir įregistruoja ją apskaitos registruose arba bet kuriose kitose jiems lygiavertėse duomenų laikmenose (įtraukimas į apskaitą).“

11 Muitinės kodekso 221 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Įtraukus muito sumą į apskaitą, apie ją taikant atitinkamas procedūras turi būti pranešama skolininkui.“

Reglamentas (EEB) Nr. 2454/93

12 Pagal 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, įgyvendinimo

nuostatas (OL L 253, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 2 sk., 6 t., p. 3, toliau – įgyvendinimo reglamentas), 348 straipsnį:

„1. Išvykimo įstaiga priima ir registruoja T1 deklaraciją, nustato laiką, per kurį prekės turi būti pateiktos paskirties įstaigą, ir imasi tokių identifikavimo priemonių, kokias laiko būtinomis.

2. Išvykimo įstaiga įrašo reikiamus duomenis į T1 deklaraciją, pasilieka sau vieną jos egzempliorių, o kitus grąžina vykdytojui arba jo atstovui.“

13 Šio reglamento 356 straipsnyje numatyta:

„1. Prekės ir T1 dokumentas turi būti pateikti paskirties įstaigai.

2. Paskirties įstaiga T1 dokumento egzemplioriuose įrašo jos atlikto tikrinimo duomenis ir nedelsdama išsiunčia vieną egzempliorių išvykimo įstaigai, o kitą pasilieka sau.

<…>“

14 Pagal įgyvendinimo reglamento 379 straipsnį:

„1. Jeigu prekių siunta nebuvo pateikta paskirties įstaigai ir neįmanoma nustatyti vietos, kurioje buvo padarytas pažeidimas arba nusižengimas, išvykimo įstaiga kuo greičiau, tačiau bet kuriuo atveju nepraėjus 11 mėnesių nuo Bendrijos tranzito deklaracijos įregistravimo, praneša apie tai vykdytojui.

2. Šio straipsnio 1 dalyje minėtame pranešime, be kitų duomenų, turi būti nurodytas laikas, iki kurio išvykimo įstaigai turi būti pateikti muitinei priimtini įrodymai, pagal kuriuos būtų įmanoma pripažinti, kad tranzito operacija buvo atlikta be pažeidimų, arba nustatyti faktinę pažeidimo arba nusižengimo vietą. Tas laikas – trys mėnesiai nuo 1 dalyje nurodyto pranešimo datos. Jeigu minėti įrodymai per tą laikotarpį nepateikiami, valstybė narė, kurios kompetencijai tai priklauso, imasi priemonių išieškoti dėl pažeidimo arba nusižengimo mokėtinus muitus ir kitus privalomuosius mokėjimus. Tais atvejais, kai ta valstybė narė nėra ta pati, kuriai priklauso išvykimo įstaiga, pastaroji valstybė narė nedelsdama informuoja pirmiau minėtą valstybę narę.“

15 Įgyvendinimo reglamento 454 straipsnyje nustatyta:

„1. Šis straipsnis taikomas nepažeidžiant specialiųjų TIR ir ATA konvencijų nuostatų, susijusių su garantuojančių asociacijų prievolėmis, atsirandančiomis TIR arba ATA knygelių naudojimo atvejais.

2. Jeigu nustatoma, kad tam tikroje valstybėje narėje buvo padarytas transporto operacijos, kuri buvo atliekama su TIR knygele, tranzito operacijos, kuri buvo atliekama su ATA knygele, arba su kuria nors iš šių operacijų susijęs pažeidimas arba nusižengimas, ta valstybė narė išieško mokėtinus muitus ir kitus privalomuosius mokėjimus vadovaudamasi Bendrijos arba nacionalinėmis nuostatomis, be to, tai nekliudo iškelti baudžiamąsias bylas.

3. Jeigu neįmanoma nustatyti teritorijos, kurioje buvo padarytas pažeidimas arba nusižengimas, laikoma, kad toks pažeidimas arba nusižengimas buvo padarytas toje valstybėje narėje, kurioje jis buvo išaiškintas, išskyrus atvejus, kai per 455 straipsnio 1 dalyje nustatytą laiką pateikiami muitinei priimtini įrodymai, pagal kuriuos įmanoma pripažinti, kad operacija buvo atlikta be pažeidimų arba nustatyti faktinę pažeidimo arba nusižengimo padarymo vietą.

<…>

Valstybių narių muitinės administracijos imasi būtinų priemonių išaiškinti kiekvieną pažeidimą arba nusižengimą bei taikyti veiksmingas baudas.“

16 Pagal šio reglamento 445 straipsnio 1 ir 2 dalis:

„1. Jeigu nustatoma, kad buvo padarytas transporto operacijos, kuri buvo atliekama su TIR knygele, tranzito operacijos, kuri buvo atliekama su ATA knygele, arba su kuria nors iš šių operacijų susijęs pažeidimas arba nusižengimas, muitinė, atsižvelgdama į konkretų atvejį, per laiką, nustatytą TIR konvencijos 11 straipsnio 1 dalyje arba ATA konvencijos 6 straipsnio 4 dalyje, informuoja apie tai TIR knygelės arba ATA knygelės turėtoją ir garantuojančią asociaciją.

2. Įrodymai, kad operacija, vykdyta gabenant prekes su TIR knygele arba ATA knygele, buvo atlikta be pažeidimų, kaip apibrėžta 454 straipsnio 3 dalies pirmojoje pastraipoje, turi būti pateikti, atsižvelgiant į konkretų atvejį, per laiką, nustatytą TIR konvencijos 11 straipsnio 2 dalyje arba ATA konvencijos 7 straipsnio 1 ir 2 dalyse.“ (Pataisytas vertimas)

Bendrijų nuosavų išteklių sistema

17 1988 m. birželio 24 d. Tarybos sprendimo 88/376/EEB, Euratomas, dėl Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 185, p. 24; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 1 sk. 1 t., p. 176), nuo 1995 m. sausio 1 d. pakeisto 1994 m. spalio 31 d. Tarybos sprendimu 94/728/EEB, Euratomas, dėl Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 293, p. 9), 1 straipsnyje numatyta:

„Bendrijų nuosavi ištekliai, reikalingi jų biudžeto finansavimui garantuoti, skiriami šio Sprendimo straipsniuose nustatyta tvarka.

Bendrijų biudžetas, nepriklausomai nuo kitų pajamų, yra finansuojamas tik iš Bendrijų nuosavų išteklių."

18 Pagal Sprendimų 88/376 ir 94/728 2 straipsnio 1 dalies b punktą į Bendrijų biudžetą įtraukiamus nuosavus išteklius sudaro toliau išvardytos gaunamos pajamos:

„Bendruose muitų tarifuose nurodyti muitai ir kiti muitai, kuriuos nustato arba turi nustatyti Bendrijų institucijos prekybai su valstybėmis ne narėmis, bei muito mokesčiai už produktus, kuriems taikoma Europos anglių ir plieno bendrijos steigimo sutartis."

19 Pagal Sprendimų 88/376 ir 94/728 8 straipsnio 1 dalį:

„Bendrijos nuosavus išteklius, nurodytus 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, surenka valstybės narės pagal nacionalinių įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatas, kurios prireikus pritaikomos pagal Bendrijos taisyklių reikalavimus. Komisija reguliariai tikrina nacionalines nuostatas, apie kurias ją informuoja valstybės narės, ir praneša joms apie pakeitimus, kurie, jos nuomone, yra būtini, kad minėtosios nacionalinės nuostatos atitiktų Bendrijos taisykles, ir atsiskaito biudžeto vadovybei. Valstybės narės perduoda Komisijos dispozicijai 2 straipsnio 1 dalies a–d punktuose nurodytus išteklius."

20 Reglamento Nr. 1552/89 antroje, aštuntoje ir tryliktoje konstatuojamosiose dalyse, atitinkančiose Reglamento Nr. 1150/2000 2, 15 ir 21 konstatuojamąsias dalis, nurodoma:

„Bendrija privalo turėti Sprendimo 88/376/EEB, Euratomas 2 straipsnyje nurodytus nuosavus išteklius, kuriais būtų galima naudotis kuo geresnėmis sąlygomis, ir nustatyti valstybėms atitinkamas priemones dėl Bendrijoms skirtų nuosavų išteklių pateikimo Komisijai.

<…>

Nuosavi ištekliai turi būti mokami į šiam tikslui Komisijos vardu kiekvienos valstybės narės Iždo arba paskirtoje įstaigoje atidarytą sąskaitą. Siekdama užtikrinti, kad ištekliai

būtų naudojami tik biudžetui įvykdyti, Komisija privalo naudoti pirmiau nurodytose sąskaitose esančias lėšas tik Komisijos grynųjų pinigų poreikiams tenkinti.

<…>

Glaudus bendradarbiavimas tarp valstybių narių ir Komisijos padės tinkamai taikyti finansines taisykles, susijusias su nuosavais ištekliais.“ (Neoficialus vertimas)

21 Pagal Reglamentų Nr. 1552/89 ir Nr. 1150/2000 1 straipsnį:

„(Sprendimuose 88/376 ir 94/728/EB) numatyti Bendrijos nuosavi ištekliai (toliau – nuosavi ištekliai), yra Komisijos žinioje ir tikrinami šiame reglamente nustatyta tvarka, nepažeidžiant 1989 m. gegužės 29 d. Tarybos reglamento (EEB, Euratomas) Nr. 1553/89 dėl galutinių vienodų nuosavų išteklių, kaupiamų iš pridėtinės vertės mokesčio, surinkimo priemonių (OL L 155, p. 9; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 1 t., p. 197) ir (1989 m. vasario 13 d. Tarybos) direktyvos 89/130/EEB, Euratomas (dėl bendrojo nacionalinio produkto rinkos kainomis įvertinimo suderinimo (OL L 49, p. 26; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 1 sk., 1 t., p. 194)“.

22 Reglamento Nr. 1552/89 2 straipsnyje nustatyta:

„1. Pagal šį reglamentą Bendrijai priklausanti nuosavų išteklių, nurodytų Sprendimo 88/376/EB, Euratomas 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, suma nustatoma iš karto, kai kompetentingos valstybės narės institucijos praneša skolininkui apie

mokėtinus mokesčius. Pranešimas pateikiamas iš karto, kai nustatomas skolininkas ir kompetentingos administracijos institucijos gali apskaičiuoti mokesčio dydį, laikydamosi visų tokiu atveju taikomų Bendrijos teisės nuostatų.

2. Šio straipsnio 1 dalis taikoma tada, kai pranešimą būtina ištaisyti.“ (Neoficialus vertimas)

23 1996 m. liepos 8 d. Tarybos reglamentu (Euratomas, EB) Nr. 1355/96 (OL L 175, p. 3) padarytas šios nuostatos pakeitimas, kuris įsigaliojo 1996 m. liepos 14 dieną. Ši pakeista nuostata pakartota Reglamento Nr. 1150/2000 2 straipsnyje, kuriame numatyta:

„1. Pagal šį reglamentą Bendrijai priklausanti nuosavų išteklių, nurodytų Sprendimo 94/728/EB, Euratomas 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, suma nustatoma iš karto, kai įvykdomos muitinės taisyklėse nustatytos minėtų sumų įskaitymo į sąskaitas ir skolininko informavimo sąlygos.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta suma nustatoma muitinės taisyklėse nurodytą įskaitymo į buhalterines knygas dieną.

<…>

4. Šio straipsnio 1 dalis taikoma tada, kai pranešimą būtina ištaisyti.“

24 Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 1 dalyje ir 2 dalies a punkte (tapusiuose Reglamento Nr. 1150/2000 6 straipsnio 1 dalimi ir 3 dalies a punktu) nustatyta:

„1. Nuosavų išteklių sąskaitos atidaromos kiekvienos valstybės narės Iždе arba kiekvienos valstybės narės paskirtoje įstaigoje ir suskirstomos pagal išteklių rūšį.

2. a) Pagal 2 straipsnį nustatytos sumos, laikantis šios dalies b punkto reikalavimų, įskaitomos į sąskaitas (šiuo metu vadinama „A sąskaita“) ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo nustatyta nuosavų išteklių suma, dienos.“

25 Pagal Reglamentų Nr. 1552/89 ir 1150/2000 8 straipsnį:

„Pagal (atitinkamai 2 straipsnio 2 dalį ir 2 straipsnio 4 dalį) ištaisytos sumos pridedamos prie nustatytų priklausančių mokėti sumų arba iš jų atimamos. Jos įrašomos į (atitinkamai 6 straipsnio 2 dalies a ir b punktuose bei 6 straipsnio 3 dalies a ir b punktuose) nurodytas sąskaitas ir (atitinkamai 6 straipsnio 3 dalyje ir 6 straipsnio 4 dalyje) nurodytus išrašus iš sąskaitų, atsižvelgiant į minėtų ištaisymų datą.

Ištaisymai, susiję su apgaulės ir pažeidimų atvejais, apie kuriuos buvo pranešta Komisijai, nurodomi atskirai.“

26 Pagal Reglamentų Nr. 1552/89 ir 1150/2000 9 straipsnį:

„10 straipsnyje nustatyta tvarka kiekviena valstybė narė nuosavus išteklius sumoka į sąskaitą, Komisijos vardu atidarytą Iždе arba savo paskirtoje įstaigoje.“

27 Reglamentų Nr. 1552/89 ir 1150/2000 10 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Pagal (Sprendimų 88/376 ir 94/728) 2 straipsnio 3 dalį išskaičius 10 % surinkimo išlaidų, nuosavi ištekliai, nurodyti (minėtų sprendimų) 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, įtraukiami į Bendrijų biudžetą ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį pagal šio reglamento 2 straipsnį buvo nustatyta priklausanti mokėti suma, dienos. <…>“

28 Pagal Reglamentų Nr. 1552/89 ir 1150/2000 11 straipsnį:

„Už bet kokį pavėluotą įmokos įskaitymą į 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą valstybė moka palūkanas, kurios yra dviem procentais didesnės už palūkanų normą, tos valstybės narės pinigų rinkoje galiojančią trumpalaikių valstybinio finansavimo operacijų atlikimo dieną. Ši palūkanų norma padidinama 0,25 punkto už kiekvieną pavėluotą mėnesį. Padidintos palūkanos taikomos visą vėlavimo laikotarpį.“

29 Pagal Reglamentų Nr. 1552/89 ir 1150/2000 12 straipsnio 1 dalį:

„Komisija naudoja į 9 straipsnio 1 dalyje nurodytas sąskaitas įskaitytas sumas, kad patenkintų savo išteklių grynais pinigais poreikius, susijusius su biudžeto vykdymu.“

30 Reglamentų Nr. 1552/89 ir 1150/2000 17 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Valstybės narės imasi visų reikiamų priemonių, užtikrinančių sumos, atitinkančios 2 straipsnyje nustatytas priklausančias mokėti sumas, perdavimą Komisijai pagal šį reglamentą.

2. Valstybės narės neprivalo perduoti Komisijos dispozicijon sumų, atitinkančių nustatytas priklausančias mokėti sumas tik tuo atveju, jeigu dėl nenugalimos jėgos (*force majeure*) aplinkybių šios sumos nebuvo gautos. Be to, valstybės narės šio įpareigojimo perduoti minėtas sumas Komisijai gali nevykdyti tam tikrais atvejais, jeigu, nuodugniai įvertinus visas atitinkamo atvejo aplinkybes, paaiškėja, kad minėtų sumų ilgai nebus galima išieškoti dėl priežasčių, kurios negali būti priskirtos minėtoms aplinkybėms. <…>“

Ikiteisminė procedūra

Pažeidimų nagrinėjimo procedūra Nr. 2003/2241

31 Remdamasi 1994 m. balandžio mėn. atlikto tradicinių nuosavų išteklių patikrinimo rezultatais Komisija nusprendė, kad keliais Bendrijos tranzito atvejais Italijos Respublika per nustatytą terminą nepradėjo muitų išieškojimo procedūros, pažeisdama įgyvendinimo reglamento 379 straipsnį.

32 2001 m. birželio 15 d. raštu Komisija, remdamasi Reglamento Nr. 1150/2000 11 straipsniu, pareikalavo, kad Italijos Respublika sumokėtų 31 564 893 ITL palūkanų už pavėlavimą, susijusį su tranzito atvejais, kuriais preziumuojama, kad padaryta pažeidimų.

33 Atlikusi tyrimą Italijos Respublika nustatė, kad iš 201 tranzito dokumentų, kurių formalumai laikyti neužbaigtais, vienuolikos formalumai iš tiesų buvo užbaigti, nors paskirties muitinės įstaiga apie juos pranešė pasibaigus nustatytam terminui. Tokiomis sąlygomis ši valstybė narė 2001 m. liepos 31 d. raštu pareiškė, kad sutinka mokėti palūkanas už tranzito dokumentus, kurių formalumai nebuvo užbaigti, tačiau ginčija Komisijos reikalavimo, susijusio su pavėluotai įformintais dokumentais, teisėtumą.

34 Šiuo atžvilgiu Italijos Respublika nurodė, kad tranzito dokumentai paskirties muitinės įstaigai pateikti laiku, todėl jokios skolos muitinei neatsirado pagal Muitinės kodekso 204 straipsnį. Vadinasi, nereikia mokėti ir palūkanų.

35 Vėliau Komisija nustatė kitus pavėluoto formalumų užbaigimo atvejus, todėl pakeitė bendrą iš Italijos Respublikos reikalaujamų sumokėti palūkanų sumą.

36 Komisija nesutiko su Italijos Respublikos argumentais ir, šiai valstybei narei vėl patvirtinus savo atsisakymą mokėti minėtas palūkanas, 2004 m. vasario 3 d. nusiuntė jai oficialų pranešimą, kuriame pakartojo savo kaltinimus ir paneigė šios valstybės narės pateiktus argumentus.

37 Kadangi atsakydama 2004 m. birželio 8 d. rašte Italijos Respublika patvirtino savo poziciją, 2005 m. liepos 5 d. Komisija šiai valstybei narei išsiuntė pagrįstą nuomonę, kurioje ji pastarajai nurodė per du mėnesius nuo jos gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

38 Atsakydama į šią pagrįstą nuomonę, ši valstybė narė vėl patvirtino savo poziciją ir nurodė, kad šį klausimą reikia spręsti Teisingumo Teisme.

Pažeidimų nagrinėjimo procedūra Nr. 2006/2266

39 Remdamasi Europos Bendrijų Audito Rūmams 1999 m. sausio 27 d. pateiktu Italijos Respublikos raštu Komisija nustatė keturias TIR konvencija reglamentuojamas bendrąja garantija užtikrintas ir neužginčytas tranzito operacijas, kurių formalumai, jos nuomone, užbaigti praleidus Reglamentu Nr. 1552/89 numatytus terminus.

40 Todėl Komisija pareikalavo, kad Italijos Respublika sumokėtų palūkanas už laikotarpį nuo to momento, kai nuosavus išteklius reikėjo perduoti Komisijos dispozicijon, iki to momento, kai ši valstybė narė turėjo padaryti atitinkamą ištaisymą, ištaisiusi pranešimą skolininkui.

41 Kaip ir per pažeidimų nagrinėjimo procedūrą Nr. 2003/2241, Italijos Respublika atsisakė mokėti minėtas palūkanas. Ji nurodė, kad nesant skolos muitinei, taigi ir pagrindinės prievolės, sumokėjus palūkanas būtų netinkamai pakeistas jų teisinis pobūdis, jas prilyginant sankcijai už Reglamente Nr. 1552/89 numatytų juo reglamentuojamoms operacijoms taikomų terminų formalų pažeidimą.

42 2006 m. liepos 4 d. Komisija išsiuntė Italijos Respublikai oficialų pranešimą, kuriuo pareikalavo sumokėti 3 322 EUR palūkanų.

43 Per nustatytą terminą negavusi iš šios valstybės narės pastabų, 2006 m. spalio 12 d. Komisija pateikė pagrįstą nuomonę, į kurią Italijos Respublika atsakė 2006 m. gruodžio 12 d. raštu. Pastaroji sutiko, kad šį klausimą reikia pateikti Teisingumo Teismui, prijungiant prie bylos dėl pažeidimų nagrinėjimo procedūros Nr. 2003/2241.

44 Šiomis aplinkybėmis Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

45 Komisija tvirtina, kad tiek per pažeidimų nagrinėjimo procedūrą Nr. 2003/2241, tiek per pažeidimų nagrinėjimo procedūrą Nr. 2006/2266 pažeistas Reglamento 1552/89 11 straipsnis.

46 Dėl pažeidimų nagrinėjimo procedūros Nr. 2003/2241 Komisija pirmiausia tvirtina, kad išvykimo muitinės įstaiga negavo operacijos formalumų užbaigimo įrodymų per įgyvendinimo reglamento 379 straipsnyje nurodytą terminą, todėl turi būti pripažinta, kad vykdant nagrinėjamą operaciją padarytas pažeidimas ir dėl to atsiranda skola muitinei. Pagrindinį vaidmenį nustatant ir perduodant dispozicijon Bendrijos išteklius atlieka išvykimo muitinės įstaiga, todėl negalima, siekiant atgaline data panaikinti valstybės narės įsipareigojimus pagal įgyvendinimo reglamento 379 straipsnį, teisėtai remtis aplinkybe, kad paskirties muitinės įstaiga pavėluotai pranešė apie be pažeidimų pristatytas prekes.

47 Komisija tvirtina, kad Bendrijos teisės aktuose įtvirtinti terminai yra absoliučiai privalomi, turint mintyje šių aktų tikslą užtikrinti vienodą skolos muitinei išieškojimo nuostatų taikymą, kad atitinkami ištekliai būtų greitai perduoti Komisijos dispozicijon. Kompetentinga valstybė narė privalo nustatyti Bendrijos nuosavus išteklius, net jei ji ginčija jų pagrindą, nes to nepadarius būtų pažeistas Bendrijos finansų pusiausvyros principas.

48 Komisija iš to daro išvadą, kad, pasibaigus įgyvendinimo reglamento 379 straipsnyje numatytiems terminams, nepateikus įrodymo, jog tranzito operacija įvykdyta be pažeidimų, kompetentinga valstybė narė privalo pagal Reglamento

Nr. 1552/89 6 straipsnį nedelsdama į A sąskaitą įskaityti neužginčytus bendrąja garantija užtikrintus muitus ir taip perduoti juos Komisijos dispozicijon pagal šio reglamento 10 straipsnį.

49 Toliau Komisija, remdamasi Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnio tekstu, tvirtina, kad atitinkamos valstybės narės prievolę sumokėti palūkanas lemia tiesiog minėtų muitų neįtraukimas arba pavėluotas įtraukimas, nesvarbu, kokios yra kitos sąlygos.

50 Dėl Italijos Respublikos argumentų, kad su nagrinėjamomis operacijomis susijusių palūkanų nereikia mokėti, nes neatsirado skolos muitinei, Komisija pirmiausia nurodo, kad įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio tekstas įrodo visiškai priešingą dalyką, t. y. kad skola muitinei gali atsirasti esant vienai iš dviejų jame nurodytų struktūrinių sąlygų, būtent vykdant muitinės operaciją padarytas pažeidimas arba skolininkas nepateikė įrodymo, kad tokia operacija įvykdyta be pažeidimų.

51 Komisija tvirtina, kad Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnyje numatytos palūkanos yra ne palūkanos, kurias privalo mokėti pavėluotai muitus sumokėjęs skolininkas, o palūkanos, kurias privalo sumokėti būtent valstybė narė tiesiog dėl to, kad neįtraukė arba pavėluotai įtraukė skolą muitinei. Todėl valstybė narė neįvykdo įsipareigojimų nuo neįskaitymo į sąskaitą momento ir šiuo atžvilgiu nesvarbu, ar vėliau bus galima pateikti skolininkui su muitais susijusį turtinį reikalavimą.

52 Be to, Komisija ginčija argumentus, kad reikalauti mokėti palūkanas, kai pripažįstama, jog pavėluotai įformintos tranzito operacijos įvykdytos be pažeidimų, reikštų suteikti joms sankcijos pobūdį. Šiuo atžvilgiu ji teigia, kad minėtas palūkanas lemia tiesiog Bendrijos teisės aktuose numatytų įsipareigojimų neįvykdymas, net jei nepadaryta turtinės žalos.

53 Dėl pažeidimų nagrinėjimo procedūros Nr. 2006/2266 Komisija tvirtina, kad pasibaigus TIR konvencijos 11 straipsnyje numatytam terminui prekių išvykimo muitinės įstaiga turėjo imtis priemonių išieškoti muitus.

54 Iš tiesų, išvykimo muitinės įstaigai negavus operacijų įforminimo įrodymo, pasibaigus penkiolikai mėnesių nuo TIR knygelės priėmimo šioje muitinėje dienos, šios operacijos turi būti pripažintos kaip įvykdytos padarius pažeidimą ir dėl to turi atsirasti skola muitinei.

55 Komisija priduria, kad tokiu atveju pagal Reglamento Nr. 1552/89 2 straipsnį valstybė narė privalo nustatyti Bendrijoms priklausančių nuosavų išteklių sumą iš karto po to, kai kompetentingos administracinės valdžios institucijos gali apskaičiuoti skolos muitinei sumą, ir nustatyti skolininką. Pagal Teisingumo Teismo praktiką preziumuojama, kad valdžios institucijos, esančios prekių išvykimo valstybėje narėje, yra kompetentingos išieškoti skolą muitinei.

56 Komisija daro išvadą, kad šioje byloje ginčijamais atvejais Italijos Respublika privalėjo nustatyti nuosavų išteklių sumą ir įskaityti ją į A sąskaitą ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo nustatyta nuosavų išteklių suma, dienos. Ji priduria, kad ši valstybė narė privalėjo pradėti išieškojimą pagal TIR konvencijos 11 straipsnio 2 dalį, kad greitai ir veiksmingai perduotų nuosavus išteklius Komisijos dispozicijon.

57 Tokiomis sąlygomis per minėtas pažeidimų nagrinėjimo procedūras Komisija reikalauja jai sumokėti palūkanas už laikotarpį nuo momento, kai nuosavus išteklius reikėjo perduoti jos dispozicijon, iki to momento, kai Italijos Respublika turėjo padaryti atitinkamą ištaisymą, ištaisiusi pranešimą skolininkui pagal Reglamento Nr. 1552/89 8 straipsnį.

58 Italijos Respublika, priminusi įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio tekstą, pabrėžia, kad neginčijama, jog nagrinėjamos tranzito operacijos įvykdytos be pažeidimų, ir kad tai laiku įrodyta, todėl negali būti klausimo dėl pavėluoto Bendrijai mokėtinų muitų išieškojimo. Ši valstybė narė iš to daro išvadą, kad nėra sąlygų, dėl kurių ji turėtų mokėti palūkanas pagal Reglamento Nr. 1150/2000 11 straipsnį, kuriame nurodytas „bet koks pavėluotas įmokos įskaitymas į sąskaitą“, nes šiuo atveju jokio įskaitymo nereikėjo atlikti.

59 Italijos Respublika taip pat tvirtina, kad Bendrija nepatyrė jokios žalos, nesant jokių išieškotinų Bendrijos lėšų, nes, jos nuomone, tranzito operacijos įvykdytos be pažeidimų. Šiuo atžvilgiu ji nurodo, kad kyla klausimas, ar gali egzistuoti papildoma prievolė mokėti palūkanas, kai nėra pagrindinės prievolės.

60 Be to, ši valstybė narė nurodo, kad kompetentinga administracinės valdžios institucija negali būti apkaltinta vėlavimu išieškoti muitus ir kad Bendrijos institucijoms pavėluotai pranešta apie atliktą operacijų įforminimą dėl paskirties muitinės įstaigų vėlavimo pateikti informaciją.

61 Be to, ši valstybė narė nurodo, kad tuometinės aplinkybės, būtent Bendrijos tranzito sistemos veikimo sunkumai, susidarė dėl Europos Sąjungos plėtros priimant kai kurias EFTA valstybes nares, o tai lėmė bendro vėlavimo išsiųsti „5 egzempliorius“ laikotarpį. Tokiomis aplinkybėmis Bendrijos išvykimo muitinių įstaigos manė, kad nesant duomenų, iš kurių būtų galima spręsti, kad padarytas pažeidimas, logiška iš karto nepradėti mokėtinų sumų išieškojimo ir taip išvengti būtinybės grąžinti tokias sumas, jei būtų pripažinta, kad operacija atlikta be pažeidimų ir kad vėlavimą šiuo atveju lėmė paprasta administracinė klaida.

62 Galiausiai Italijos Respublika tvirtina, kad reikalauti sumokėti palūkanas tokiu atveju reikštų šioms palūkanoms priskirti sankcijos funkciją, kurios jos negali atlikti.

Teisingumo Teismo vertinimas

63 Komisija tvirtina, kad Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 2 dalies a punktą. Ji konkrečiai teigia, kad ši valstybė narė atsisakė mokėti palūkanas, pirma, už vėlavimą įskaityti į sąskaitą muitus už Bendrijos tranzito operacijas ir, antra, už Bendrijos teisės aktuose numatytų terminų įskaityti muitus į A sąskaitą nesilaikymą vykdant tranzito operacijas pagal TIR konvenciją.

64 Pagal Reglamento Nr. 1150/2000 6 straipsnio 1 dalį kiekviena valstybė narė turi atidaryti nuosavų išteklių sąskaitas Ižde arba savo paskirtoje įstaigoje. Pagal 6 straipsnio 2 dalies a punktą valstybės narės privalo įskaityti pagal to paties reglamento „2 straipsnį nustatytas mokėtinas sumas“ ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo nustatyta nuosavų išteklių suma, dienos.

65 Pagal Reglamento Nr. 1552/89 2 straipsnį Bendrijų nuosavų išteklių suma nustatoma iš karto, kai kompetentingos valstybės narės institucijos praneša skolininkui apie mokėtinus mokesčius. Pranešimas skolininkui pateikiamas iš karto, kai kompetentingos administracijos institucijos gali apskaičiuoti skolą muitinei sudarančią sumą ir nustatyti skolininką (2005 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija prieš Daniją*, C-392/02, Rink. p. I-9811, 61 punktas).

66 Pagal Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnį už bet kokį pavėluotą įmokos įskaitymą į to paties reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą valstybė moka palūkanas, taikomas už visą vėlavimo laikotarpį. Šios palūkanos mokėtinos, nesvarbu, dėl kokių priežasčių vėluojama šiuos išteklius nurodyti Komisijos sąskaitoje (žr. 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-460/01, Rink. p. I-2613, 91 punktą).

67 Šiomis sąlygomis reikia patikrinti, ar Italijos Respublika privalėjo nustatyti Bendrijų nuosavų išteklių sumą ir įskaityti į Reglamento Nr. 1552/89 6 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą ir, jei taip, ar ji privalo mokėti palūkanas pagal šio reglamento 11 straipsnį.

Dėl Bendrijos teisės į nuosavus išteklius

68 Vykdant išorinį Bendrijos tranzitą, muitinės įstaigos privalo apskaičiuoti muito sumą ir nustatyti skolininką ne vėliau kaip pasibaigus įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio 2 dalyje nustatytam trijų mėnesių terminui, t. y. ne vėliau kaip praėjus keturiolikai mėnesių nuo Bendrijos tranzito deklaracijos įregistravimo dienos (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 71 punktą). Vadinasi, Bendrijų nuosavų išteklių sumą reikia nustatyti ne vėliau kaip tą dieną.

69 Kalbant apie tarptautinį prekių gabenimą su TIR knygelėmis pažymėtina, kad iš TIR konvencijos 11 straipsnio matyti, kad tokių veiksmų galima imtis ne vėliau kaip trejų metų laikotarpio nuo dienos, kurią šios valdžios institucijos priėmė TIR knygelę, pabaigoje.

70 Šiuo atveju aišku, kad ir pažeidimų nagrinėjimo procedūros Nr. 2003/2241, ir pažeidimų nagrinėjimo procedūros Nr. 2006/2266 atveju siuntos buvo laiku pristatytos į paskirties muitinės įstaigą, tačiau ji iš karto neišsiuntė išvykimo muitinės įstaigai dokumentų, patvirtinančių, kad operacijos įvykdytos be pažeidimų.

71 Įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad jei „prekių siunta nebuvo pateikta paskirties įstaigai“, išvykimo įstaiga privalo pranešti vykdytojui, o pagal įgyvendinimo reglamento 455 straipsnio 1 dalį ir TIR konvencijos 11 straipsnio 1 dalį, jei neįforminama TIR knygelė, muitinės įstaiga privalo panešti apie tai TIR knygelės savininkui.

72 Italijos Respublika iš to daro išvadą, kad jokios skolos muitinei neatsirado, todėl negali kilti vėlavimo išieškoti Bendrijai priklausančius muitus klausimo.

73 Tokius argumentus reikia atmesti.

74 Reikia priminti, jog įgyvendinimo reglamento 356 straipsnyje numatyta, kad kai prekės pateikiamos paskirties įstaigai, ji „nedelsdama išsiunčia vieną (T1 dokumento) egzempliorių išvykimo įstaigai“.

75 Be to, reikia priminti, kad išvykimo įstaiga privalo pranešti vykdytojui apie tranzito operacijos pažeidimus pagal įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio 1 dalį.

76 Vadinasi, kaip generalinė advokatė pažymėjo išvados 66 punkte, šią nuostatą reikia aiškinti iš išvykimo įstaigos pozicijos, t. y. jeigu iki pagal įgyvendinimo reglamento 348 straipsnio 1 dalį nustatyto termino pabaigos jai nebuvo pranešta, kad prekių siunta pateikta paskirties įstaigai, išvykimo įstaiga privalo manyti, kad prekės paskirties įstaigai nebuvo pateiktos.

77 Jei įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio 1 dalis būtų aiškinama kitaip, šio straipsnio 2 dalyje numatyta įrodymo, kad tranzito operacija įvykdyta be pažeidimų, procedūra netektų prasmės.

78 Iš to, kas išdėstyta, aišku, jog kai išvykimo įstaigai nepranešama, kad prekės pasiekė paskirties įstaigą, kyla tokių pačių pasekmių kaip ir tuomet, kai prekių siunta nepristatoma į paskirties įstaigą. Toks išaiškinimas atitinka tikslą užtikrinti, kad, siekiant greito Bendrijos nuosavų išteklių perdavimo Komisijos dispozicijon, muitinės įstaigos kruopščiai ir vienodai taikytų skolos muitinei išieškojimo nuostatas (šiuo klausimu žr. 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-104/02, Rink. p. I-2689, 69 punktą).

79 Taigi, pasibaigus išvykimo įstaigos skirtam terminui, preziumuojama, kad atsiranda skola muitinei, ir muitinės procedūros vykdytojas laikomas skolininku (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 72 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 81 punktą).

80 Todėl reikia manyti, kad šiuo etapu egzistuoja skolos muitinei prezumpcija. Kaip generalinė advokatė nurodė išvados 69 punkte, šią prezumpciją galima paneigti. Vadinasi, jei galiausiai paaiškėtų, kad tranzito operacija įvykdyta be pažeidimų, vykdytojui grąžinamos sumokėtos sumos (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 88 punktą).

81 Pagal įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio 1 dalį reikalaujama, kad jeigu prekių siunta nebuvo pateikta paskirties įstaigai, išvykimo įstaiga apie tai „kuo greičiau, tačiau bet kuriuo atveju nepraėjus 11 mėnesių nuo Bendrijos tranzito deklaracijos įregistravimo“ praneštų muitinės procedūros vykdytojui.

82 Tačiau aišku, kad šiuo atveju taip nebuvo.

83 Šiuo atžvilgiu aplinkybė, kuria remiasi Italijos Respublika, t. y. kad tai buvo bendro vėlavimo išsiųsti išvykimo įstaigai skirtus dokumento T1 egzempliorius laikotarpis, neturi jokios reikšmės muitinės įstaigų pareigai pranešti.

84 Kadangi įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio 1 dalies tikslas yra užtikrinti vienodą ir kruopštų nuostatų skolos muitinei išieškojimo srityje taikymą, siekiant greitai ir veiksmingai perduoti Komisijos dispozicijon Bendrijų nuosavus išteklius, pranešimas apie pažeidimą arba nusižengimą bet kuriuo atveju turi būti pateiktas kuo greičiau, t. y. iš karto muitinei sužinojus apie minėtą pažeidimą arba nusižengimą, taigi tam tikrais atvejais dar nepasibaigus šiame straipsnyje numatytam ilgiausiam vienuolikos mėnesių terminui (pagal analogiją žr. 2006 m. spalio 5 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, C-377/03, Rink. p. I-9733, 69 punktą ir Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-312/04, Rink. p. I-9923, 54 punktą).

85 Iš to, kas išdėstyta, aišku, kad Italijos valdžios institucijos privalėjo pranešti vykdytojui apie nagrinėjamos tranzito operacijos pažeidimą ir per įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio 1 dalyje numatytą terminą arba ne vėliau kaip praėjus penkiolikai mėnesių nuo Bendrijos tranzito deklaracijos įregistravimo.

86 Pagal įgyvendinimo reglamento 379 straipsnio 2 dalies trečią sakinį valstybės narės privalo pradėti skolos muitinei išieškojimo procedūrą šios nuostatos prasme pasibaigus trijų mėnesių terminui nuo šio straipsnio 1 dalyje numatyto pranešimo dienos.

87 Jei vykdytojas, kaip yra nagrinėjamu atveju, negavo pranešimo, jis neprivalo mokėti skolos muitinei (šiuo klausimu žr. 2008 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Militzer & Münch*, C-230/06, Rink. p. I-1895, 39 punktą). Vis dėlto reikia pripažinti, kad pasibaigus šiam terminui Bendrija įgyja teisę į nuosavus išteklius. Toks aiškinimas būtinas užtikrinti, kad, siekiant veiksmingai ir greitai pervesti Bendrijos nuosavus išteklius, šios įstaigos kruopščiai ir vienodai taikytų skolos muitinei išieškojimo nuostatas (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 69 punktą).

88 Dėl prekių siuntų su TIR knygele neginčijama, kad Italijos muitinės įstaigos iš paskirties muitinės įstaigos negavo jokio dokumento, patvirtinančio, kad nagrinėjamos tranzito operacijos įvykdytos prieš pasibaigiant nustatytam terminui pateikti prekes.

89 Tokiomis sąlygomis jos turėjo manyti, kol neįrodyta kitaip, kad prekės nepateiktos paskirties įstaigai. Toks išaiškinimas atitiktų įgyvendinimo reglamento 455 straipsnio struktūrą ir yra suderinamas su šio straipsnio 2 dalyje numatyta įrodymo, kad tranzito operacija įvykdyta be pažeidimų, procedūra.

90 Todėl reikia manyti, kad šiuo etapu galioja prezumpcija, kad atsirado skola muitinei. Kaip ir Bendrijos tranzito operacijų atveju, kai išvykimo įstaigai nepranešama, kad prekės pasiekė paskirties įstaigą, kyla tokių pačių pasekmių kaip tuomet, kai neįforminama TIR knygelė.

91 Iš įgyvendinimo reglamento 455 straipsnio 1 dalies kartu su TIR konvencijos 11 straipsnio 1 ir 2 dalimis matyti, kad neįforminus TIR knygelės reikalavimas sumokėti skolą muitinei iš esmės turi būti pateiktas per trejus metus nuo tos dienos, kai buvo priimta TIR knygelė (minėto sprendimo *Komisija prieš Belgiją* 68 straipsnis).

92 TIR knygelės savininkui ir garantuojančiai asociacijai nepranešus apie pažeidimą per vienus metus nuo minėtos knygelės priėmimo dienos, kompetentingos valdžios institucijos neturi teisės reikalauti, kad garantuojanti asociacija sumokėtų skolą muitinei.

93 Nepaisant to, kad Italijos muitinės įstaigos nepranešė garantuojančiai asociacijai, reikia manyti, kad, pasibaigus maksimaliam trejų metų nuo TIR knygelės priėmimo dienos terminui, atsirado Bendrijos teisė į nuosavus išteklius, kad, siekiant greitai ir veiksmingai perduoti Komisijos dispozicijon Bendrijos nuosavus išteklius, būtų užtikrinta, jog muitinės įstaigos kruopščiai ir vienodai taikytų skolos muitinei išieškojimo nuostatas (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* 69 punktą).

94 Iš to, kas išdėstyta, aišku, kad pagal Reglamento Nr. 1552/89 2 straipsnio 1 dalį Italijos Respublika privalėjo nustatyti Bendrijų nuosavų išteklių sumą ir įskaityti ją į nuosavų išteklių sąskaitą, kaip tai numatyta šio reglamento 6 straipsnio 2 dalyje.

Dėl palūkanų

95 Reikia priminti, kad šiuo ieškiniu reikalaujama, tik kad būtų sumokėtos palūkanos pagal Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnį.

96 Tiesa, kad pagal šią nuostatą už bet kokį pavėluotą įmokos įskaitymą į šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą atitinkama valstybė moka palūkanas, taikomas visą vėlavimo laikotarpį. Šias palūkanas reikia mokėti, nesvarbu, dėl kokios priežasties pavėluota šiuos išteklius pervesti į Komisijos sąskaitą (minėto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 91 punktas).

97 Komisijos nuomone, ši nuostata taikoma bet kokiam pavėluotam nuosavų išteklių įskaitymui į šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą, nesvarbu, dėl kokios priežasties vėluojama, ir neatsižvelgiant net į tai, kad nepadaryta realios turtinės žalos.

98 Vis dėlto reikia pažymėti, kad, kaip tai matyti iš generalinės advokatės išvados 90 punkto, pagal daugumos valstybių narių teisę prievolė mokėti palūkanas tik papildo pagrindinę prievolę.

99 Be to, reikia pabrėžti, kad Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnio tekste aiškiai nenurodyta, kad jame numatytos palūkanos taikomos ir tuomet, kai vėliau paaiškėja, kad pagrindinės prievolės nėra. Jei Bendrijos teisės aktų leidėjas būtų norėjęs į šios nuostatos taikymo sritį įtraukti ir tokias situacijas, jis būtų galėjęs tai aiškiai šioje nuostatoje numatyti, tačiau to nepadarė.

100 Galiausiai tiesa, kad Teisingumo Teismas pripažino, jog jei dėl valstybės narės muitinės klaidos skolininkas neprivalo mokėti atitinkamos muito sumos, neišnyksta atitinkamos valstybės narės prievolė sumokėti palūkanas ir muitus, kurių sumą ji turėjo nustatyti, perduodama nuosavus išteklius Komisijos dispozicijon (minėto sprendimo *Komisija prieš Daniją* 63 punktas).

101 Vis dėlto ši byla skiriasi nuo bylos, kurioje priimtas minėtas sprendimas *Komisija prieš Daniją*, nes vėliau paaiškėjo, kad prekių siunta laiku pateikta paskirties muitinės įstaigai, todėl skolos muitinei išnyko. Būtent skola muitinei, kaip tai matyti iš Sprendimų 88/376 ir 94/728 2 straipsnio 1 dalies b punkto, pagrįsta Bendrijų teisė į nuosavus išteklius.

102 Taigi reikia pripažinti, kad šioje byloje nėra skolos muitinei, todėl Komisija neturi teisės į palūkanas pagal Reglamento Nr. 1552/89 11 straipsnį.

103 Todėl ieškinį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

104 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Italijos Respublika prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas, o Komisija pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Nurodyti Europos Bendrijų Komisijai padengti bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.